IIde JAARGANG — CURAÇAO DEN 7n. JULI 1894 — N° 549

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Het verplicht burgerlijk Huwelijk in Hongarije.

De vermelding van den plotselingen, tragischen dood van Frankrijks President, Sadi Carnot, over wiens uiteinde en plechtige kerkelijke begrafenis de telegraaf nog menig belangrijke bijzonderheid in deze laatste dagen wereldbekend maakte — nam in de afgeloopen week de plaats in van het slot onzer artikelen over het verplicht burgerlijk huwelijk, dat wij heden laten volgen. Tot opfrissching van ons geheugen stippen wij een enkel punt aan.

Het incompetente van de *regeling* van het *huwelyk* door den Staat, ook al geeft men het den naam van burgerlijk, werd in de voorgaande regelen naar onze meening voldoende aangetoond. Hij betreedt hier immers een terrein, waartoe zijn rechtsmacht zich niet uitstrekt en zijn hoofdambtenaar, bij den burgelijken stand door hem aangesteld, gevoelt zich in een valsche positie en maakt inderdaad een koddig figuur, wanneer hij bij de huwelijksformaliteit ten stadhuize, om 't zoo eens te noemen "den pastoor speelt" en wenken heeft aan de jonggehuwden.

Wil de Staat zich op het juiste standpunt plaatsen, waarop hij behoort te staan, dan bepale hij zich tot het constateeren en akte nemen van het voor den bedienaar van den godsdienst gesloten huwelijk ten opzichte van hen, die een *kerkelyk* huwelijk aangaan.

Heeft hij dan in huwelijkszaken niets mede te spreken, niets te regelen? Wij antwoorden: Hij regele de *burgerlyke betrekkingen*, die uit het aangegane huwelijk volgen. Dáár is de Staat in geen valsche positie, dáár is zijn rechtsgebied.

Het is hier de plaats op een verkeerd begrip te wijzen, dat met betrekking tot de houding der katholieke Kerk in zake van huwelijksregeling meer en meer veld wint.

De katholieke kerk kant zich niet tegen wat men het *burgerlijk huwelijk* noemt, hetgeen haar vijanden zoo gaarne herhalen — neen, Zij wenscht alleen, dat de regeeringen der Staten in het stellen hunner voorwaarden tot regeling van het burgerlijk huwelijk, geen beletsel aanbrengen tot het wezenlijk huwelijk; dat zij daardoor vooral geen oorzaak worden, geen gelegenheid openstellen tot een voorafgaande, en uit vertraag geboren, onzedelijke samenleving der partijen. De kerk verliest hierbij, vooral niet uit het oog, dat op den staat wel degelijk de verplichting rust, om de zedelijkheid zijner burgers te helpen bevorderen en daartoe alles uit den weg moet nemen en vooral, zij het ook zijdelings, niets in den weg moet leggen, dat onzedelijkheid uitlokt of begunstigt. En wanneer de Staat nu in zijn eischen en voorwaarden stellen tot regeling van het burgerlijk huwelijk *te* nauwgezet is niet alleen, maar te ver gaat, zonder rekening te houden met de heerschende omstandigheden, zijn dan niet reeds de eerste stappen gezet, die tot een ongeoorloofde verbintenis aanleiding geven? Inderdaad wij herhalen het, wat wij vroeger zeiden: indien de Staat zich bepalen wilde tot het regelen der burgerlijke betrekkingen, die uit het huwelijk worden geboren en zijn ambtenaren, met die regeling belast, zich tot de noodzakelijke vereischten beperkten, dan zouden er niet slechts tusschen Kerk en Staat op dit punt nooit botsing zijn, maar eerder samenwerking tot zedelijke verheffing der burgers in den Staat.

Is dit voor alle Staten waar, voor koloniën, waar de standen, dikwerf zoo uiterst verschillend vertegenwoordigd zijn, geldt dit in het bijzonder. En nog meer bepaald valt ons oog noodzakelijk op de kolonie, waarin wij leven, waar het aangaan van een huwelijk uit stoffelijk oogpunt beschouwd, zoo gewichtig is en met zooveel belangstelling wordt gadegeslagen.

Wanneer wij slechts ter loops een blik slaan op wat hier geschiedt, als er een huwelijk moet gesloten worden "voor den Raad" zooals men het heet, dan krijgt men bepaald medelijden.

Hoeveel gangen hebben de betrokkene personen niet te doen naar den waarnemenden ambtenaar van den burgerlijken stand, tot het onderzoeken van namen, data's enz. enz., eer tot de regeling van het huwelijk kan worden overgegaan. Dit is voor partijen uit het stadsdistrikt reeds een groot bezwaar — de gewone man doet niet gaarne een gang naar „*Forti*" — maar veel meer voor hen die buiten wonen. De verdiensten van den dag zijn verloren; buitengewone verteringen behooren bij zoo 'n reis en tot overmaat van jammer is de tocht dan dikwerf vruchteloos geweest en wordt hun herhaaldelijk beteekend op een anderen dag terug te komen. Voorzeker niet alle ambtenaren, die den burgerlijken stand bedienen zijn even weinig toeschietelijk; wij hebben onder ons loffelijke uitzonderingen, die om de vriendelijke hulp, welke zij vooral den minder gegoeden in het aangaan van het burgerlijk huwelijk schenken, den dank der Regeering en den lof hunner rechtschapen medeburgers verdienen, — wij hoorden o. a. meermalen met lof op dit stuk vermelden: de Heer Gezaghebber van Aruba en de distriktmeester van het derde en vierde distrikt alhier — maar in het algemeen gesproken wordt het zedelijke belang dat de staat bij het sluiten van huwelijken heeft, niet bevorderd door den geringen spoed waarmede de beletselen voor den „Raad" worden weggenomen, vooral wanneer gelijk meerendeels gratis gewerkt wordt.

Een ander kwaad, hetwelk uit dit vertraag geboren wordt, is dat men reeds lang te voren toebereidselen begint te maken tot het vieren van dien dag. Het idee heerscht nu eenmaal onder ons volk, dat het trouwen voor den Raad gepaard moet gaan met een zeker praalvertoon. Bij zulk een plechtigheid behoort een stoet van rijtuigen, pracht van kleederen, een breede rij genoodigden, klinkende feesten. Zonder dit zal men één partij bezwaarlijk bewegen een burgerlijk huwelijk aan te gaan. Hoe langer tijd derhalve aan de regeling voor den burgerlijken stand besteed wordt, des te langer de tijd van voorbereiding duurt, tot eindelijk als de dag des huwelijks aanbreekt de kosten dikwerf zóó hoog opgevoerd zijn, dat de jonggehuwden menigmaal jaren lang onder schulden gebukt blijven.

Want, bekennen wij het eerlijk, groot doen, zich verheffen boven zijn stand, is een der hoofdgebreken van ons volk en wij zien het onder onze oogen, hoe daartoe door de tegenwoordige regeling van het huwelijk voor den burgerlijken stand niet weinig gelegenheid gegeven wordt. Werd alles vereenvoudigd en gemakkelijker gemaakt door de Regeering, dan zoude de zedelijkheid daarbij winnen, de uitgaven verminderd, het schuldenmaken belet en veel ander kwaad voorkomen worden.

Hopen wij dat onze Regeering, die reeds veel voor het welzijn onzer burgers deed, ook hierin het welbegrepen belang harer onderdanen door het nemen van afdoende maatregelen moge bevorderen.

SPEELHOLEN

Omtrent de parijsche speelholen vinden wij het volgende in een particuliere correspondentie van de *Haarl. Cour.*

De wereld der clubs vormde en vormt nog — maar zij neemt af — een wereld op zich-zelve, een geheel eigenaardige wereld, waarover men een boekdeel zou kunnen volschrijven. Een eeuw geleden kende men te Parijs slechts „gesloten" sociëteiten, d. w. z. vereenigingen van elkander kennende personen van denzelfden maatschappelijken stand, die liever in een gemeenschappelijk lokaal dan in een restaurant of koffiehuis bijeenkwamen. Langzamerhand namen deze clubs in aantal toe en veranderden zij van karakter. Het spel kreeg er de overhand, en in plaats van besloten gezelschappen te blijven, werden zij langzaam aan ondernemingen van kapitalisten en aandeelhouders. Het aantal aanvragen om „Cercles" te openen vloeide aan de politieprefectuur toe; steeds door bekende, vaak door in kunst, politiek en letteren beroemde namen ondersteund, werden die aanvragen toegestaan. Men wist niet en wilde in allen gevalle niet voorzien, dat de toegestane concessies later verhandeld, dat zij vaak voor groote sommen aan financieele vereenigingen of ondernemers overgedaan zouden worden. Men liet begaan. Alleen, tegenover hun reusachtig toenemend getal, onderscheidde men deze „Cercles," die hun ontvangsten, gebaseerd op de speelgelden, exploiteerden, van de andere. Men stelde verschillende reglementen in voor die welke zich zelven administreerden en voor die welke deze zorg aan aandeelhouders overlieten. En terwijl de eersten voor iederen vreemdeling, voor iedereen, die zich niet aan een ernstige ballotage onderworpen had, gesloten bleven, vervielen de anderen van lieverlede tot den rang van speelhuizen, waar men bij voorkeur rijke vreemdelingen en groote bankhouders heen lokte, en waar men er geenerlei ballotage of slechts een ballotage voor de leus op nahield. Een introductie van den Jan, in livrei en kuitenbroek, aan den ingang, was in veel gevallen overvoldoende! Zóó groot werd het aantal dezer paddestoelen (ik bedoel de „Cercles, en niet de Jannen), dat men er, eenige jaren geleden, zeven-en-dertig, waar het valsche spel vaak met het hooge afwisselde, in ééns kon sluiten. Toch bleven er nog over, minder onbeschaamd of wel door bijzondere invloeden beschermd. Het zijn deze laatsten, die, door nieuwe voorschriften bestookt, thans kwijnen.

De duurste lokalen waren niet duur genoeg voor deze instellingen. De inrichting was vorstelijk, de keuken voortreffelijk, de contributie gering of *nihil*. Om de spelers te trekken en het hun zoo aangenaam mogelijk te maken, werden hun de fijne maaltijden altijd voor weinig geld en vaak voor niet voorgezet. Gij kunt begrijpen welk een heirleger van fatsoenlijk gekleede hongerlijders van deze laatste omstandigheid partij trokken, om gratis te dejeuneeren of te dineeren.... totdat een *commissaires des jeux* er hen, altijd hoffelijk, op attent maakte, dat er niet alleen gedineerd, maar dat er ook nu en dan eens gespeeld moest worden. Ik heb gehoord van dergelijke tafelschuimers, die de kunst om voor niet te eten tot zoodanige hoogte hadden opgevoerd, dat zij voor elken dag der week een anderen *Cercle* hadden gevonden, waar zij te gast waren. De hulpmiddelen te Parijs zijn ondoorgrondelijk!

De *Cercle de la Presse* (de Persclub) was onder de minder hoog genoteerde een der beste en ook een der belangrijkste. Er bestond een, hoewel zeker niet bijzonder strenge ballotage, en voorzoover ik weet heeft men er de valsche spelers altijd geweerd. Er waren veel journalisten lid van (journalisten en artisten betaalden slechts twintig frank jaarlijksche contributie, de overige leden honderd en twintig frank); de naam *Cercle de la Presse* had dus in zekeren zin reden van bestaan.

Maar voor het overige hoe gemengd was dit gezelschap — van af den man, die den geheelen dag en nacht rondom de speeltafels waarde, ten einde zijn eenen louis (40 frank) per dag te winnen (wat hem bijna altijd gelukte) en den donkerkleurigen Zuid-Amerikaan met zijn flonkersteenen op borst en aan vingers, tot kroniekschijvers als Albert Wolff en Henry Fouquier, wien ik er indertijd zoo menige bank heb zien tailleeren. Déjeuner noch diner werd er voor niet verstrekt, maar voor vijf frank hadden wij er een diner, dat elders meer dan het dubbele gekost zou hebben, en des Donderdags een heel bijzonder fijn. Luisterrijk waren er de zalen, indrukwekkend de lakeien. De kaarten betaalden alles. Ik herinner mij er een Noord-Amerikaan— ditmaal was het een Noord-Amerikaan, die er een zaak van maakte — banken te hebben zien houden van tienduizend frank. Volgens hem leverde het edele „Bacarat" aan den bankier (die het kaartengeld betaalt), bij een stelselmatig spel toch nog winstkansen genoeg op, om hem een burgerlijk bestaan te verzekeren. Inderdaad vertrok de Yankee, na een winter gewerkt te hebben, met twee millioen frank winst, naar men vertelde.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking is aan den heer Johannes Evertsz, assistent-loods, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend;

is de heer J. S. Ludwig tot assistent-loods alhier benoemd;

is de maréchaussée der 2e. klasse L. Nieuwland tot maréchaussée der 1e. klasse bevorderd en is de persoon van Johan Bakhuis tot maréchaussée der 2e. klasse benoemd;

1°. is De heer J. R. G. de Veer, wegens vestiging in het buitenland, eervol ontslagen als lid der Schoolcommissie alhier, onder dankbetuiging voor de door hem in die betrekking aan de kolonie bewezen diensten; en

2°. Tot lid van de Schoolcommissie benoemd de heer S. Senior, 1e. plaatsvervangend lid: tot 1e. plaatsvervangend lid de heer Mordy. S. L. Maduro, 2e. plaatsvervangend lid: en tot 2e. plaatsvervangend lid de heer J. Boer.

is met ingang van den 1n. Augustus 1894:

1°. Aan den heer J. H. J. Hamelberg, Griffier bij den Raad van Justitie en het Kantongerecht op St. Eustatius, tevens belast met de functiën van Notaris, Hijpotheekbewaarder, Adjunct-Yker en Scheepsmeter aldaar, eervol ontslag uit die functiën verleend;

2°. De heer F. A. Brouwer, thans met de waarnemingen van die functiën belast, eervol hiervan ontheven;

3°. Aan den heer A. C. de Veer, Griffier bij het Kantongerecht op Bonaire, tevens belast met de functiën van Notaris, Hypotheekbewaarder, Adjunct-Yker en Scheepsmeter en met de werkzaamheden van Kolonialen schrijver, eervol ontslag uit die functiën verleend;

4°. De heer W. H. van der Ree, ambtenaar op wachtgeld, tijdelijk met de waarneming van gemelde functiën belast, eervol daarvan ontheven;

5°. Benoemd:

a. tot Griffier bij den Raad van Justitie en het Kantongerecht op St. Eustatius, tevens belast met de functiën van Notaris, Hypotheekbewaarder, Adjunct Yker en Scheepsmeter op dat eiland, de heer H. J. Beaujon, klerk alhier;

b. tot Griffier bij het Kantongerecht op Bonaire, tevens belast met de functiën van Notaris, Hypotheekbewaarder Adjunct Yker en Scheepsmeter, zoomede met de werkzaamheden van Kolonialen schrijver, de heer W. Ferguson, adjunct-commies alhier.

c. tot adjunct-commies de heer C. A. F. Hellmund, klerk.

d. tot klerk de geëmploijeerde W. van der Linde Schotborgh.

6°. De heer J. H. E. Joubert aangesteld tot geëmploijeerde.

en zijn 7°. De heeren Hamelberg, de Veer en van der Ree geplaatst respectievelijk ten parkette, ten postkantore en ter administratie van financiën alhier.

De Nederlandsche Schoener Gouverneur van den Brandhof zal Woensdag, den 11n. dezer, naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N. G. vertrekken.

De mails zullen op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten worden.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Dalbene A. di Canto, Eliza Gimbs, Federico Brigon, Jacobo Menso, S. Da Costa Gomez, Nicamor Vilorier 2, Olimpia Senior, S. P. Loreck, Leonara Dijkker. M. S. L. Maduro, L. C. C. Hueck.

NEDERLAND.

Den 9 Juni in den hoogen ouderdom van 84 jaar is op *Hoogstede* nabij 's Hage overleden dr. A. Vrolik, oud-minister van financien.

De heer Vrolik, die directeur-generaal der staatsspoorwegen was geweest, trad als minister van financien op in het Kabinet-Van Hall na de April-beweging en had daarin zitting, totdat het in 1858 aftrad. Meer voor ons muntwezen heeft hij gelegenheid gehad zich verdienstelijk te maken. Dr. Vrolik was een van de weinigen, die volkmen op de hoogte zijn van de muntquaestie en hij heeft ook in later jaren ons land herhaaldelijk op internationale muntconferenties vertegenwoordigd. Voorts is hij langen tijd na de wet van 1876 president-curator der Leidsche universiteit geweest. Een politieke rol heeft hij na zijn aftreden als minister niet meer gespeeld, en in de laatste jaren had hij zich geheel uit het openbare leven teruggetrokken.

BUITENLAND.

Italie.— Crispi is er nog niet in geslaagd, een nieuw ministerie te vormen. Dat is nu zeker het ergste niet, maar wij hebben ook het oog niet daarop doch op den erbarmelijken toestand, waaronder Sicilië lijdt. Niet minder dan 30.000 mijnwerkers moeten daar zonder arbeid en brood zijn. In hunne vertwijfeling dreigen zij, als men hen niet spoedig helpt, de te veld staande oogsten in brand te steken, zeggende dat *zij* niet alleen van honger willen sterven. Wegens hunne opgewondenheid laten de landeigenaars geen veldarbeid meer verrichten, en dientengevolge breidt de ellende zich ook uit onder de boerenknechts. Hoe dat zal afloopen, is wel te voorzien: een nieuwe opstand, vroeg of laat, kan niet uitblijven.

—De aangekondigde encycliek over het jubilé en de taak van het Pausschap in de XIXde eeuw zou waarschijnlijk heden 10 Juni het licht zien.

— De *Figaro* weinig betrouwbaar in dit geval— verzekert, dat de Paus zijne encycliek over de ontwapening en den vrede nog eenigen tijd zal uitstellen.

De zaak is, dat in Katholieke kringen vooreerst in het geheel geene encycliek van dien aard wordt verwacht.

—Te Padua is een koffiehuis, waar reeds in de maand Februari een dergelijke aanslag werd gepleegd, weder eene bom ontploft. Twee bezoekers werden gekwetst; de aangerichte schade is zeer aanzienlijk. Wie de dader was, weet men niet.

Bijna tegelijkertijd werd in de Canave-straat eene groote bom in eene restauratie geworpen; de worp geschiedde van buiten, en de dader maakte zich te snel uit de voeten om herkend te worden. Gelukkig ontplofte de bom niet, en kwamen de bezoekers met den schrik vrij.

Duitschland. — De Duitsche keizer — zou zich volgens ernstige berichten in het hoofd hebben gezet, een reisje per luchtballon te maken en nog wel in eenen, die aan de zeekust zou opstijgen. Zijne omgeving raadt hem dit ten zeerste af, eendeels omdat zij vreest, dat zulks het keizerlijk prestige kan schaden, anderdeels om het persoonlijk gevaar, dat er aan verbonden is. Wij kunnen geen andere beweegreden voor dit zonderling plan van Wilhelm II vinden dan de (in zijn karakter zeer verklaarbare) zucht, om openlijk eens te toonen, dat hij zich niet in het minst aan de insinuaties van Quidde's brochure *Caligula* stoort en blijft doen hetgeen hij verkiest.

Misschien ook wil hij zijn volkomen gunstigen gezondheidstoestand aantoonen na de praatjes, die van Fransche zijde verspreid zijn over de operatie aan zijn aangezicht. Daar werd beweerd, dat het gezwel ernstiger was, dan men wilde voorgeven. Republikeinen van allerlei pluimage daarentegen hebben den draak gestoken met het publiceeren van een geneeskundig rapport over het wegnemen van een eenvoudig vetkliertje. De kwestie is deze: de zaak beduidde inderdaad niets, en de keizer wilde van al die drukte niets weten, maar de politieke wereld is tot de publicatie moeten overgaan, omdat, anders een paar dagen later allerlei geheimzinnige. geruchten zouden geloopen hebben over „eene gewichtige operatie aan het hoofd: enz. Men wilde, door ronduit voor de zaak uit te komen, van te voren allen onrustbarenden geruchten den pas afsnijden. 't Is toch slechts gedeeltelijk gelukt; een Franschman vertrouwt een Duitscher nooit, zelfs als het slechts een puistje geldt.

De keizer is druk werkzaam aan de verjonging van het leger. Sinds het begin van het jaar zijn niet minder dan 21 oude generaals op pensioen gesteld en door jongere krachten vervangen. Men moet niet vragen, hoeveel die militaristische verjongingskuur per jaar aan de schatkist kost!

— Zaterdag 9 Juni is te Bückenburg officiëel de verloving bekend gemaakt van den regeerenden vorst van Waldeck-Pyrmont, Friedrich, den broeder onzer Koningin-Regentes, met prinses Bathildis van Schaumburg-Lippe, een nicht van den teBückenburg regeerenden vorst. De bruidegom is in Januari 29 jaar geworden, de bruid in Mei jl. 21 jaar. De Waldecks zijn Evangelisch, de Schaumburgs Gereformeerd.

— Professor Freund, van de hoogeschool te Straatsburg, beweert een geneesmiddel tegen den kanker gevonden te hebben. Dit bestaat in onderhuidsche inspuitingen, welke de aangetaste deelen dooden en doen afvallen.

Als het hiermede maar niet gaat als met de inenting van Koch tegen de tering, welk middel de verwachtingen, die men ervan koesterde, in geenen deele verwezenlijkt heeft.

Frankrijk.— De vraag wekt in Frankrijk nog altijd veel belangstelling: is Louis Charles Capet, zoon van Louis XVI en Marie Antoinette, in den Temple gestorven, of heeft men hem in veiligheid gebracht?

Dit laatste beweren de Naundorffs, wier aanspraken op den Franschen troon (als afstammelingen van bedoelden Louis Charles Capet) nog steeds blijven bestaan.

De Boulangistische oud-afgevaardigde Laguerre heeft zich de zaak aangetrokken.

Afgaande op de mededeeling in eene brochure, in 1887 verschenen (waarin de valschheid der Naundorffs werd volgehouden), dat de jonge Capet in den Temple gestorven is en op het kerkhof der Saint-Marguerite begraven was, liet Laguerre — na verkregen machtiging — daar graven en vond een kleine eikenhouten kist, in welker nabijheid men een opengemaakte looden doos vond.

Aan de binnenzijde van het deksel der kist stond een zeer leesbaar opschrift, luidende:

L....XVII.

Dit is dezelfde kist, die in 1846 reeds gevonden werd, en waarin het skelet van een kind lag, dat men hield voor dat van Louis Capet; maar de sporen dezer ontdekking werden toen (men weet niet waarom) zorgvuldig weggewischt.

Laguerre, twijfelende aan de bewering, dat dit geraamte dat van den jongen Capet was, liet, toen hij zoo gelukkig was het looden kistje terug te vinden, de beenderen onderzoeken door dr. De Backer, en deze vond, dat het skelet behoord heeft aan een jongen van 14 tot 16 jaar. En de jonge Capet was niet ouder dan 10 jaar en 2 mannden.

De Naundorffs zijn met deze vondst niet weinig ingenomen. Ze zou nl. bewijzen, dat hunne bewering juist is, als zou een ander kinderlijk voor dat van den jongen Capet zijn in de plaats geschoven.

Intusschen, indien het gevonden lijk dat van den 10-jarigen dauphin *niet* is, kan daarmee volstrekt niet uitgemaakt heeten, dat de ongelukkige zoon van Lodewijk XVI werkelijk niet in den Temple gestorven is.

— De Senaat heeft met 146 tegen 100 stemmen het door de regeering ondersteunde voorstel-Fabre aangenomen, om een nationalen feestdag in te stellen ter eere van Jeanne d' Arc.

— Parijs is sinds eenigen tijd een Annamietisch gezantschap rijk, dat door den heer De Lanessan door de straten geloodst wordt ter onderrichting van de gele gezanten en ten genoege der gapers. Die brave Aziaten staan versteld over onze ontzaglijke beschaving, en Annamieten zijn over de eenvoudigste dingen, hoewel zij in hun land als geleerde mannen gelden en door veel lezen tamelijk op de hoogte zijn van de wonderen van Europa.

In de Opera heeft men hun de *Thaïs* van Massenet laten zien. Zij drukten hunne bijzondere bewondering uit voor Mlle. Sybill Sanderson, wat — zeggen de vereerders dier actrice — een bewijs voor hunnen goeden smaak is. Bij het einde der opera, toen de heldin, van hemelsch licht omgeven, stierf, waren zij zeer bedroefd, doch toen op het geroep van het publiek de doode voor het applaus kwam danken, waren zij uiterst voldaan, te weten dat elke voorstellig het leven niet kostte van zulk eene schoone vrouw.

Toen het gordijn voor de eerste maal was opgegaan, beweerde Nguyen bij hoog en laag, dat de palmboomen even echt waren als de tafel, maar toen de nacht plotseling inviel, werd de overtuiging der Aziaten deerlijk geschokt. Eerst bij de tweede bedrijf waren zij overtuigd: dat was precies Alexandrie, hetwelk zij op hunne reis gepasseerd waren; Alexandrie kan niet in Parijs zijn; *ergo* was het eene nabootsing.

Bij het eindigen der *Thaïs* werden de Annamieten rondgeleid op het tooneel. Hun eerste werk was, de coulissen en het achterscherm te betasten; zij konden niet gelooven, dat die linnen lappen en streken verf zoo de oogen konden bedriegen. De decoraties voor het eerste bedrijf der *Maladetta* waren reeds opgesteld met haar perspectief van het dorp in de verte. Nu de mandarijnen die huisjes van zoo dichtbij zagen, meenden zij eene uitlegging gevonden te hebben en zeiden tot den heer Gailhard door bemiddeling van hun tolk: „Ah, juist zoo! Straks komen de huisjes uit den grond en worden even groot als de echte." Men weet, dat de oosterlingen omtrent de perspectief zeer vage begrippen hebben.

De spelingen van het electrisch licht, de sneeuw en, in de *Maladetta*, de verandering der druipsteenen in danseressen ontlokten dien deftigen personnages kreten van verwondering. Daarentegen is de muziek hun niet in den smaak gevallen, wat wel te begrijpen is, als men ondervonden heeft, hoe lang men zijne ooren en hersens moet drillen om de meeste onzer moderne musici te begrijpen. Maar zij vonden het al mooi genoeg, dat zulk eene menigte van instrumenten, als zij in het orkest zagen, goed samenklonken en geene kattenmuziek voortbrachten. Zij hebben het niet willen bekennen, maar ik geloof stellig, dat zij veel respect moeten gehad hebben voor den man, die met een stok — en zulk een klein stokje! — al de muziekanten zoo in bedwang, hield dat ze op zijne minste bedreiging letten.

In het Collège de France heeft men voor de Annamieten eenige natuurkundige proeven verricht, die de goede sukkels voor wonderen van tooverij aanzagen. Indertijd heeft de goochelaar Robert Houdin veel tot de onderwerping van Algiers bijgebracht, door de Arabieren met zijne toeren te overbluffen. Waarom zou men voortaan niet aan elke expeditie — de Nederlanders kunnen het ook eens in Atjeh en Lombok probeeren — een bekwaam „prestigitateur, ilusionist en opticus" meegeven, die „het geacht publiek" van Achter-Azie of Midden-Afrika een hoog denkbeeld konden geven van de almacht der blanke hadji's of fetisch mannen. Zoudt ge bijvoorbeeld niet denken, dat Behanzin en zijne ministers veel beduchter zouden zijn geweest, als de een of andere Cagliostro of Okhuysen hun een kom met goudvisschen uit den neus had gehaald, dan voor al de dreigementen van onzen gezant en van generaal Dodds? Wat zou ons dat een mannen en *louis d'or* bespaard hebben!

Belgie.— Voor de vijfde maal in eene maand tijds heeft koning Leopold de Antwerpsche tentoonstelling bezocht. Ditmaal bezichtigde de vorst de afdeeling Schoone Kunsten, waar hij met veel aandacht de Nederlandsche inzending in oogenschouw nam. Den heeren Mesdag en Wily Martens, die hem rond-

leidden, wenschte de koning hertaaldelijk geluk met deze schoone salon. Ook deed Leopold II zich verscheidene Nederlandsche kunstenaars voorstellen, o. a. de heeren Verveer, Boks en Gabriëls, welken laatste wegens zijne doofheid alles door den vorst in het oor geschreeuwd werd. De koning drukte zijne voldoening uit over de tegenwoordigheid van velen der te Antwerpen gevestigde Nederlanders.

Spanje.— De minister van financiën heeft bij de Cortes eene begrooting ingediend, die met een tekort van ongeveer 25 millioen francs sluit. De minister hoopt dit gat aan te vullen met het overschot van den loopenden dienst en eene verhoogde opbrengst der belastingen. Dat de regeering op zwart zaad zit, blijkt wel hieruit, dat zij 333 millioen schuld bij de Spaansche Bank niet heeft kunnen afdoen en er uitstel van betaling voor gekregen heeft, terwijl zij bovendien nog 75 millioen à 5 percent bij die Bank geleend heeft, welke daarvoor gedurende een jaar zelve de administratie der schatkist zal voeren.

— Naar aanleiding van hèt onlangs weer plaats gehad hebbende ongeluk, dat den dood van een stierendooder tengevolge had, hebben zeven Kamerleden van verschillende partijen een wetsontwerp ingediend, strekkende om de stierengevechten in geheel Spanje en koloniën te doen verbieden, en om het daaruit voor bijzondere personen voortvloeiend nadeel van staatswege te vergoeden.

Hongarije.—Het zal er bij slot van rekening toch op uitdraaien, dat Wekerle het nieuwe Hongaarsche kabinet formeert ... Als men ten minste de liberale telegraaf mag gelooven, die dezer dagen beweerde, dat Wekerle voor de tweede maal op éénen dag door den keizer zou ontvangen worden, terwijl het integendeel bleek, dat niet hij maar baron Banffy in de middaga-audientie ontvangen werd.

Doch aangenomen al eens, dat ditmaal het bericht juist is, dan is de toestand niet anders, dan wij dien in den aanvang der crisis kenschetsten: het doet er minder toe, wie de nieuwe ministers zijn; de hoofdzaak is en blijft, dat het wetsontwerp op het verplicht burgerlijk huwelijk is gevallen. Het heeft reeds beteekenis genoeg, dat, volgens die liberale telegrammen zelven, de minister Czaky, de man die, door zijn berucht decreet over het doopen van kinderen uit gemengde huwelijken, aanleiding is geweest, dat Szilagyi zijn burgerlijk-huwelijksontwerp indiende, niet in de hernieuwde combinatie wordt opgenomen. Daarentegen verzekert men, dat Szilagyi wel deel van het kabinet zou blijven uitmaken.

De *Temps* wil weten, dat dit bericht inderdaad vaststaat en verzekerde, dat gisteren de ministers den eed zouden afleggen.

Men zal wel doen, zijn oordeel op te schorten en definitieve berichten af te wachten.

Oostenrijk. — Den 8 Juni ll. brak te Weenen een vreeselijke hagelslag los. De hagelsteenen waren veelal dubbel zoo groot als hazelnoten. Geheel Weenen werd gealarmeerd. De straten werden in korten tijd met eene voethooge laag hagelsteenen bedekt. Overal hoorde men angstkreten uit de huizen, daar de heftige slagen, waarmee de korrels tegen de vensters aanvlogen, door velen voor dynamiet-ontploffingen werden gehouden. Ten slotte bleken in bijna elke straat duizenden vensterruiten verbrijzeld, in den Hofburg alleen zijn er 600 ingeslagen. Vele huizen in de Ringstrasse zien er uit als beschoten vestingwerken. Daar de Alsbach buiten zijne oevers trad, werden ook nog vele straten overstroomd. In de westelijke omstreken zijn boomgaarden en wijnbergen totaal vernield. Daarentegen bleef het zuiden door den hagel geheel verschoond. De hagelslag duurde tien minuten. Onderwijl heerschte er eene benauwende en nog klimmende warmte. Op het Noorderstation stortte de glazen kap in. De met den morgentrein aldaar aankomende reizigers moesten tot de knieën door het water. Een ernstig ongeluk gebeurde er op de Simmeringen heide. Bij eene artillerieoefening werden door den hagel de paarden schichtig, zoodat twee batterijen in elkander verward geraakten, en er eene vreeselijke verwarring ontstond, nog verergerd door de plotseling vallende duisternis, die zóó zwart was, dat de kolonel, naar hij later verklaarde, den kop van zijn eigen paard niet meer kon zien. Vele artilleristen werden van de paarden geworpen, en 13 hunner zwaar, vele andere licht gekwetst. Ook elders kwamen ongelukken voor. Bij de votivkirche werd een huurkoetsier van den bok geslingerd en gedood, en in den Prater verpletterde een omgeworpen boom eenen voorbijganger. Onder de patienten in het algemeene ziekenhuis brak eene paniek uit, toen de vensters verbrijzeld werden, en hagelsteenen, zoo groot als duiveneieren, met een donderend geraas in de zalen kletterden. De patienten vluchten al schreeuwende, terwijl de meer hulploozen slechts met de grootste inspanning geborgen konden worden. Ook in het rijkskrankzinnigengesticht, waar eveneens eene paniek uitbrak, en de verpleegden aan het razen sloegen, vielen verschrikkelijke tooneelen voor. Beide inrichtingen zijn deerlijk gehavend. Het verkeer is bemoeilijkt. Vele telegraaf- en telefoondraden zijn gebroken en hangen aan flarden over de straten.

— Buitengewoon plechtig is de momegang met het H. Sacrament, welke eens per jaar op bovenvermelden dag door de straten van Weenen plaats heeft, en waarbij de vrome tradities der Habsburgers steeds in eere worden gehouden. Het hansche Hof neemt nl. aan de plechtigheid deel en volgt het H. Sacrament, dat door den kardinaal-aartsbisschop wordt rondgedragen. Het indrukwekkend schouwspel neemt doorgaans reeds vroeg in den morgen een aanvang. Te zeven uur — zoo wordt omtrent deze plechtigheid in de vorige maand geschreven—reden de aartshertogen in staatsiekoetsen naar de St. Stephanuskerk (de kathedraal). De koets, waarin de Keizer zich kerkwaarts begaf, was een rijk verguld gevaarte in *rococo*, met 8 schimmels bespannen, die door stalknechten met gepoeierde pruiken geleid werden; de geheele weg van den *Hofburg* (het paleis) naar de kerk werd stapvoets afgelegd. Aan den ingang van den Dom werd de Keizer door den aartsbisschop, Z. E. kardinaal Gruscha, en de geestelijkheid begroet, waarna een H. Mis, door de hofkapel geaccompagneerd, gecelebreerd werd.

Na afloop van den H. Dienst werden de groote poorten der kathedraal geopend en trad de processie naar buiten, geopend door de leden der verschillende Kloosterorden en Broederschappen, welke zich met vaandels en onder het zingen van gewijde liederen door de hoofdstraten der binnenstad bewogen. Het plaveisel was voor deze gelegenheid bedekt met een laag groen, zoodat de weg wel door een tapijt bedekt scheen, terwijl langs de trottoirs soldaten in groot tenue en in lange rijen geschaard stonden. Achter het Heilige Sacrament, dat door den aartsbisschop onder een baldakijn gedragen werd, liep de Keizer in generaals-uniform blootshoofds en met een kaars in de hand. Na hem kwamen de aartshertogen, de ridders van het Gulden Vlies, de leden de radelijke familiën, de hofdignitarissen, de ministers en alle verdere autoriteiten in schitterende uniformen en decoraties. Op vijf verschillende plaatsen waren altaren opgericht, waar door den aartsbisschop de gebeden werden gelezen en het evangelie van den dag gezongen werd, en waarbij telkens salvoos werden gelost. Dit ging zoo voort totdat de processie weder den Dom bereikt had. Nadat de zegen was gegeven, trad de Keizer uit de kerk en hield revue over de troepen, die daarna met volle muziek hem voorbijmaacheerden. Hiermede was het treffende schouwspel afgeloopen.

Afrika.— Een aantal Eerw. Zusters uit Algiers gaan vertrekken naar het binnenland van Afrika. Reeds voorlang zouden zij daarheen gegaan zijn had men op hare wenschen mogen letten, doch verschillende moeielijkheden stonden haar vertrek in den weg. Eindelijk heeft men besloten den gewichtigen stap te doen. Te Marseille zijn 5 Eerw. Zusters uit het klooster bij Algiers van de missie van kardinaal Lavigerie aangekomen, en deze zullen Dinsdag a. s. naar Zanzibar vertrekken. In Juli gaan weder 5 Zusters. De eersten gaan onder geleide van pater Gerboin, apost. vicaris van Unianyembé, de laatsten onder dat van Mgr. Lechaptois, apost. vicaris van Tanganika.

Zijn de Zusters te Zanzibar aangekomen, dan moeten zij eene reis van drie maanden aanvaarden naar het binnenland, en deze reis moeten zij afleggen te voet of op een ezel. Welk een reis voor zwakke vrouwen in een Afrikaansch klimaat! Waren er spoorwegen, de moeielijkheden en gevaren zouden tot een minimum zijn teruggebracht.

De beide karavanen zijn georganiseerd met goedkeuring van kardinaal Ledochowski, prefect der Propaganda. Ze zijn noodzakelijk geworden, omdat het missiewerk der paters van Lavigerie schier onmogelijk wordt, zonder hulp van vrouwelijke religieusen. De Christengemeenten ont wikkelen zich in het binnenland zienderoogen, en de vrijgekochte slaafjes en vooral de slavinnetjes, arme weezen, hebben moeders noodig.

Daar voor deze karavanen ontzaglijke geld sommen noodig zijn, worden zij in de liefdadigheid der Katholieken met nadruk aanbevolen.

Azie. — Het Parijsche bankiershuis Rotshild heeft den spoorweg Jaffa-Jerusalem, onlangs door eene Fransche onderneming aangelegd, overgenomen.

In weerwil van het vele gebruik, dat van de lijn gemaakt werd door pelgrims en toeristen, leverde zij een nadeelig saldo op; de aandeelen daalden, het bankroet stond voor de deur. Toen bood Rothshild aan, de zaak voort te zetten. Hij schijnt er geld voor over te hebben, om op deze wijze den steeds wassende Joodschen invloed in het H. Land te versterken.

Onder het oogpunt van de toekomst des lands is deze inbezitneming van de eenige snelle verbinding tusschen Jerusalem en de Middellandsche zee, door den Joodschen geldkoning, een zeer gewichtig feit.

— In China heeft men grooten eerbied voor den dood. Toen dezer dagen dan ook te Nauking een grafschenner werd betrapt, en het bleek dat hij reeds meer wegens een dergelijk feit had terechtgestaan, is hij veroordeeld om in het openbaar in eene ijzeren kooi te worden opgesloten, tot hij van honger en uitputting zal zijn gestorven.

VERSCHEIDENHEDEN

Van zijne gewaarwordingen gedurende zijn eerste onderzeesche reis, geeft een Engelsche duiker, die met een ouderen collega in December de juiste ligging van het bij het eiland Mauritius gezonken schip „Channon" bepalen moest, de volgende mededeeling: Toen hij na de beswijmingen, die elke nieuweling ondervindt door den ongewonen druk van de waterklommen, weder tot bewustzijn kwam, bevond hij zich op eene zandplaat, die zich als wit gebleekt linnen aan zijne voeten uitstrekte. Massa's reusachtige slakken, wormen die op slangen geleken omzweefden hem. Zooals bekend ziet een duiker alles meermalen vergroot. Licht en vrij als op de aarde gingen zij een 100 M. op den zeebodem verder, niettegenstaande het zware pak en de zware looden zolen aan de voeten. Uit de met planten bedekte kleine heuvelen en dalen schoten groote zwermen zilver- en goudgekleurde visschen op hen toe. Ten slotte ontwaarden zij een groot donker lichaam en herkenden het als het gezonken schip. Het daglicht drong nog zoo ver in de diepe, zoodat het scheen alsof men door dik glas heenkeek, het was echter licht genoeg om het lek te vinden. Plotseling werd het licht, dat hen omstraalde, door een donkere wolk verduisterd. Onwillekeurig naar boven kijkende, bemerkten zij een groot lichaam, dat zich boven hunne hoofden op en neer bewoog. Het hart stond mij stil, verklaart hij; ik zag in den geopenden muil van een reusachtige haai.

Wel scheen het monster veel grooter dan het werkelijk was, maar in alle geval was de „schrik van den Oceaan" bij ons en bewoog zich langs onze luchtslangen en reddingslijnen — een nieuwsgierige beet en het was met ons gedaan. Zeer langzaam maar zeker kwam het monster nader. Ik hield mij reeds voor verloren, toen de haai op eenige meters afstand voor mij bleef staan, onafgewend ons beschouwende, zooals een kat, die zich opstelt om een muis te bespringen, terwijl zijn staart kwispelde.

In dit vreeselijk oogenblik zwaaide mijn makker met de armen op en neer; de haai scheen onthutst en verwijderde zich langzaam, doch bleef boven ons staan. Vijf minuten lang stonden wij weder onbeweeglijk en deze korte tijd duurde mij vreesselijk lang, totdat eindelijk de schaduw verdween. Mijn kameraad en ik gingen nu geheel en al om het wrak rond — ik met angstigen tred — opdat wij de juiste ligging van het schip mededeelen konden, en ik was juist weer op mijn verhaal gekomen, toen plotseling die verwenschte schaduw opnieuw boven ons kwam.

Een verschrikkelijke angst beving mij — ik wilde teruggaan, doch daar pakte mij iets aan, ik verweerde mij met alle macht, zoodat van den bodem dikke zandwolken opborrelden; eensklaps hoorde ik een menschelijke stem tot mij doordringen: wees niet gek, gij hebt de reddingslijn uit de hand laten vallen! De haai loert alleen op de lichamen van de matrozen uit het schip. Mijn kameraad stond dicht naast mij toen hij deze woorden sprak en onze helmen raakten elkander, want anders kan men niets verstaan. Wat er toen verder met mij gebeurde weet ik niet; ik weet slechts, dat ik aan mijn collega hing en uit alle macht schreeuwde: „ Naar boven, naar boven, ik wil naar boven?"

De verschrikkelijke indrukken hadden mij half waanzinnig gemaakt en half dood zag ik het zonlicht weder. Thans ben ik een van de bruikbaarste 'zeeduikers van de maatschappij' Van de honderd is er maar één die voor het vak deugt en mij is het bij de eerste reis evenzoo gegaan als de overige negen-en negentig, die bij het naderen van het gevaar het hoofd verliezen.

Velen kunnen zelfs de gedachte niet verdragen door eene groote waterlaag omgeven en alleen door middel van luchtbuizen en reddingslijnen met de bovenwereld verbonden te zijn. Daarbij komen de verschrikkingen van den zeebodem. Haaien vallen zelden duikers aan; het is alsof het monster schrik heeft voor het costuum; wanneer hij het echter doet, dan bijt hij met zijn kolossaal gebit de luchtbuizen en costuum in een oogenblik doormidden.

De publieke Verkoop

van 't stuk gronds met de daarop staande gebouwen, gelegen op Scharlo, toebehoorende aan de erfgenamen van wylen *Martes Penso* en *Maria Cristina Henriquez* zal plaats hebben op Donderdag, den 19n Juli aanst: 's middags om 12 uur ten overstaan van den notaris, den heer *J. H. Schotborgh* in het *vendu-huis* van den heer M. P. Curiel in de Willemstad alhier.

De veilcondities liggen ter inzage ten kantore van voornoemden notaris.

Curaçao 5 Juli 1894.

DE DIEZ Y OCHO Á VEINTE Y SIÉTE.

Contéstame á esta pregunta. Si te vieses obligado á perder nueve años de trabajo y de placeres, de entre todos los años de tu vida, ¿de qué parte de tu vida preferirías perderlos? Suponiendo que fueses todavía joven y que tuvieras aún tu carrera por recorrer. ¿No es verdad que la elección te sería muy dura? Ya lo creo. Una mujer que era pobre, prometió una vez ceder uno de sus seis pequeñuelos á una señora rica, y aquella misma noche, mientras todos estaban durmiendo los contempló en sus camitas procurando escoger aquel que debía ser cedido. Pero, ¿Escogió alguno? ¡Qué había de escoger! se los quedó todos.

Empero, el hado no nos consulta, y se lleva lo que le place. Y en el caso del Sr. D. José Brinas, de Cuadix, provincia de Granada, se le llevó, de las diez y ocho á los veinte y siete, nueve de los mejores años de su vida, y los más valiosos de ella. No es que le matase y volviese luego á la vida, ni que le tuviese dormido, ni oculto en un calabozo, ni nada semejante. Nada de eso; y, sin embargo, lo que le aconteció fué mucho peor que todo eso. Vióse acometido de una misteriosa enfermedad. Los primeros síntomas, dice, fueron terribles, dolores en el vientre, los cuales le obligaron á abandonar los estudios; y la facultad de digerir los alimentos le fué faltando gradualmente hasta que casi la perdió por completo. "Todo cuanto comia," dice, "lo arrojaba, á menudo, luego después; cuyo acto iba acompañado de grandes dolores." Como el tiempo iba pasando, consultó á los médicos, y usó las medicinas que estos le prescribieron, aunque sin resultado. Los doctores decían que la enfermedad era una gastralgia crónica, lo que significa una indigestión y dispepsia ya muy arraigadas.

En semejantes casos la superficie del estómago se cubre con un mucus muy perjudicial, y de un sucio color gris; las glándulos que preparan los fluidos digestivos cesan de funcionar; la lengúa se cubre de una capa espesa; la garganta se congestiona; el corazón palpita, en ocasiones, con violencia, y otras veces, lo hace despacio, con debilidad y una sensación de desmayo; el sueño se vé interrumpido, ó se hace imposible, salvo á fuerza de peligrosos narcóticos; el aliento es fétido; los labios están secos; las manos y pies fríos, y el dolor de cabeza y el vértigo son frecuentes.

A menos de que se ponga pronto remedio, la enfermedad progresa hasta que se manifiestan los síntomas de la pleuresía, el hinchazón del hígado, el asma, los dolores de riñones, el mal de piedra, el reumatismo, la tisis, la hidropesía, el mal de corazón, etc. Cualquiera de estas enfermedades puede súbitamente, terminar por muerte. Variando según la edad y constitución del paciente, tal es la gastralgia crónica, la más peligrosa y persistente de todas las enfermedades, y á la verdad la única enfermedad, de la cual las otras son solo meros síntomas. Cualquiera que se convierte en víctima de esa enfermedad, puede decir que ya está fuera del mundo; peor aún, si es que no tiene una esperanza de alivio; porque sus días discurrirán bajo las más negras sombras del dolor y del miedo.

Ella fué la que abrió, ese boquete de siete años en la vida de nuestro joven amigo; la que interrumpió sus estudios; la que paralizó sus futuras empresas; la que destruyó su felicidad; la que cambió su viril energía en debilidad propia de la vejez; la que eclipsó el sol de su vida ántes de que el disco marcase el mediodía. Y esta cruel y traidora enfermedad es tan común que muy pocos se libran por completo de sus ataques.

La carta del Sr. Brinas, fechada en 10 de Agosto de 1893, concluyé de este modo: No encontraba remedio radical en nada de lo que se me prescribió durante mi larga y triste enfermedad, hasta que, por fin, un dia el Sr. D. Nicolás Rodríguez Puerta, droguero de esta plaza, me recomendó que probara el Jarabe curativo de la Madre Seigel; y, tan pronto lo hice, empecé á mejorar. Recobré el apetito; volví á digerir los alimentos, y en dos meses me ví devuelto á mi cabal salud; aunque no por ello dejé de seguir tomando el Jarabe, como á prevención, durante un cuanto tiempo después. Autorizo á V. á que publique este caso, como una prueba de mi gratitud. (Firmado), José Brinas."

Nosotros participamos de su pena por la pérdida de aquellos preciosos años, pero nos regocijamos de que haya recobrado la salud, cuando aún es joven. La vida es corta; los años son pocos; ¿por qué, pues, perderlos en la enfermedad, cuando la cura está á la mano?

lugar á las complicaciones de que el ya nombrado remedio le salvó. Los tales niños suelen presentarse alegres y precoces, aunque faltos de fuerza física, y por lo tanto los padres harán muy bien en no olvidar este caso, porque no hay otra medicina que haya ganado tan merecida alabanza de los pacientes de ambos sexos y de todas edades.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE'

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Caracas.		Venezuela		Philadelphia		Caracas.		Venezuel		Philadelph.	
Vertrekt van NEW YORK....	Mei	3	Mei	12	Mei	23	Juni	2	Juni	12	Juni	23
Komt aan te CURAÇAO	„	9	„	18	„	29	„	8	„	18	„	29
Vertrekt van „	„	10	„	19	„	30	„	9	„	19	„	30
Komt aan te PTO. CABELLO	„	11	„	20	„	31	„	10	„	20	Juli	1
Vertrekt van „	„	12	„	21	Juni	1	„	11	„	21	„	2
Komt aan te LA GUAYRA..	„	13	„	22	„	2	„	12	„	22	„	3
Vertrekt van „ ..	„	16	„	25	„	5	„	15	„	26	„	6
Komt aan te PTO. CABELLO	„	17	„	26	„	6	„	16		27	„	7
Vertrekt van „	„	17	„	26	„	6	„	16	„	27	„	7
Komt aan te CURAÇAO	„	18	„	27	„	7	„	17	„	28	„	8
Vertrekt van „	„	18	„	29	„	8	„	18	„	29	„	9
doet LA GUAYRA aan om passagiers en Mails aan wal te zetten en in te nemen	„	19	„	30	„	[illegible]	„	19	„	[illegible]	„	10
Komt aan te NEW-YORK...	„	25	Juni	5	„	15	„	25	Juni	6	„	16

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO	Mei	19	Mei	30	Juni	9	Juni	19	Juni	30
Komt aan te MARACAIBO		20		31		10		20	Juli	1
Vertrekt van "		26	Juni	6		15		26		7
Komt aan te CURAÇAO		27		6		16		27		

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.